

΄Απόκομμα ΄Εφημερίδος

Ν Ε Α

8 ΟΚΤ. 1996

΄Ημερομηνία _____

ΠΗΓΑΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΟΒΑ ΓΙΑ ΤΗ «ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ»

Αχ, μία καρφίτσα!

Η Αιμιλία Υψηλάντη «Πασιονάρια» και πρόεδρος του Σωματείου Ηθοποιών (όταν το ΣΕΗ κατοχύρωνε με σκληρούς αγώνες τα δικαιώματα των μελών του - ωράρια, πρόβες, μισθούς, δώρα) έχει απομακρυνθεί από την ενεργό συνδικαλιστική δράση. Εδώ και μερικά χρόνια έχει ιδρύσει την καλλιτεχνική εταιρεία «Αργώ». Φέτος επιστρέφει στο «Μουσουρή» με την «Λουκρητία Βοργία» του Ουγκώ από μεθαύριο Πέμπτη.

Καχύποπτη, και με ερωτήματα επιθετικά, ζήτησα να δώ μια πρόβα και να έχω ως αυτόπτης μάρτυς απαντήσεις ρεαλιστικές και όχι θεωρητικές.

Η είσοδος είναι δύσβατη. Στο φουαγιέ έχουν εγκατασταθεί οι τέσσερις μονόστιρες με τους πάγκους τους, που ράβουν ως την τελευταία στιγμή τα κοστούμια του Άγγελου Αγγελίη.

Η πλατεία είναι άδεια. Εννοώ απουσιάζει ο σκηνοθέτης Νίκος Χαραλάμπους. Παράσταση χωρίς σκηνοθέτη γίνεται; «Μα υπάρχει σκηνοθέτης», απαντάει μια όμορφη κοντοκουρεμένη κοπέλα, η Μαρίνα Υψηλάντη. Είναι η κόρη της Αιμιλίας, με σημαντικές σπουδές σκηνοθεσίας στην Αμερική.

Βοηθός σκηνοθέτη αυτοσυστήνεται και είναι το άγρυπνο μάτι του Νίκου Χαραλάμπους. Ο οποίος σκηνοθέτης έκανε τις πρώτες δοκιμές τον Αύγουστο, έδωσε τις συμβουλές του και τα πλάνα του και επιβλέπει την εξέλιξη των ρόλων κάθε Σαββατοκύριακο.

Η **καινοτομία** αυτή βρίσκει τους ηθοποιούς από σύμφωνους έως ενθουσιασμένους, γιατί έχουν την ελευθερία να αναδείξουν και να δουλέψουν τις προτάσεις τους, χωρίς την πίεση μιας άμεσης κριτικής.

Η **σκηνή** είναι άδεια. Μια πολυθρόνα μόνο είναι το σκηνικό αντικείμενο της παράστασης. Δεν υπάρχει σκηνικό. Το έργο θα βασιστεί μόνον...

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ

Η Αιμιλία Υψηλάντη (Λουκρητία Βοργία), ο Τζώνυ Θεοδωρίδης (νόθος γιος) νεκρός στο πάτωμα και ο Χρήστος Ευθυμίου (το στοιχείο του κακού) σε μια σκηνή από τις δοκιμές, με τα κοστούμια ημίτοια και γεράτα καρφίτσες

Ο θίασος δοκιμάζει τα κοστούμια. Δείχνουν έτοιμα, αλλά τα «αχ» που ακούγονται, όταν οι ηθοποιοί χορεύουν στη σκηνή της δεξίωσης, προδίδουν ότι συγκρατούνται από καρφίτσες.

Η **πρόβα αρχίζει** σε ρυθμό παράστασης. Η πρώτη σκηνή σε μια δεξίωση, όπου μια παρέα μιλάει για την περιθώρητη Λουκρητία. Μία εκ των συνδαιτυμόνων «ερωτοτρόπει» με νεαρό, ο οποίος αποκαλύπτει πως είναι η ίδια η διεφθαρμένη Βοργία και την εξευτελίζει.

Οι **τρεις πράξεις** του έργου παραμένουν ένα ερωτηματικό για τη θιασαρχίνα. Μήπως πρέπει να κάνουν δύο διαλείμματα, όπως γίνεται στην όπερα; Θα δούμε τι αποφάσισε την Πέμπτη, που δίνεται η πρεμιέρα.

Το **φινάλε** είναι ζοφερό. Κανείς δεν θα γλιτώσει. Και οι μεθυσμένοι θα πέσουν νεκροί από δηλητήριο.

Ένα ζοφερό έργο, ένα ρομαντικό μελό που η παράσταση επιχειρεί με τις ερμηνείες των ηθοποιών, τα κοψίματα του κειμένου, τη ρυθμολογία της παράστασης να το ελαφρύνει και να το αναδείξει σαν μια κλασική αλλά όχι μουσική και ξεπερασμένη αντίληψη περί θεάτρου.

Αφήστε δε, που φωτίζοντας (ο Ουγκώ, όχι ο Χαραλάμπους) την ανθρωπινή πλευρά της μάνας, η Λουκρητία Βοργία, το πιο ανήτικο και αιμομικτικό πλάσμα του 19ου αιώνα, εξελώνεται.

Έλενα Δ. Χατζηιωάννου